

for faguddannede Arbejdere i det paagældende Sag." Regeringen har sendt Resolutionen til samtlige Regeringsdepartementer med Paalæg om at lade Resolutionens Mand blive gjort gældende i Praksis. Man kan naturligvis her sige, at der ikke er lovgivet i den engelske Stat paa dette Omraade, men man kan dog ikke sige andet, end at det samme, som rører sig her i den Retning, rører sig ogsaa der; og at Regeringen har taget saa meget Hensyn til den Resolution, der er vedtaget i det engelske Underhus, betyder selvfølgelig dette, at Regeringen ogsaa sympatiserer dermed; ellers vilde den ikke have ladet udgaa denne Resolution til samtlige Regeringsdepartementer med Paalæg om at lade dens Mand udføre i Praksis. Det blev som sagt i Fjor paastaet her, at det var umuligt at lovgive paa dette Omraade, hvilket jeg nu noget betvivler; men jeg skal naturligvis viligt indrømme, at den engelske Rigsdag ikke har lovgivet endnu paa dette Omraade, men foreløbigt holdt sig til denne Resolution. Hvor lidt eller hvor meget der vil blive udført i Praksis, skal jeg ikke indlade mig paa at udtale mig om, det ved jeg ikke, men jeg er fuldt overbevist om, at hvis dens Mand ikke bliver udført i Praksis, vil det ikke vare længe, før det engelske Underhus og Overhus ville komme til at lovgive paa dette Omraade.

Det er kun disse Dplysninger, som nu selvfølgelig alle ville blive tilstillede det eventuelt nedsatte Udvalg, jeg interesserer mig for i Dag at fremsøre. Det er ikke min Agt at gaa ind paa Lovforslagets Enkeltheder; jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvise til den Motivering, jeg gav ved sidste første Behandling. Jeg vilde kun betragte det som Gentagelse og Tidsspilde her at gaa ind paa det igen. Jeg skal nu sige, som jeg sagde sidst, at til Trods for, at Forslaget kommer fra de to social-demokratiske Repræsentanter, maa det ingenlunde betragtes som et principielt social-demokratisk Forslag, idet vi overhovedet ikke ønske nogen Licitation ved offentlige Arbejder lige saa lidt som ved private. Men naar vi ere fremkomne med Forslaget, er det, fordi vi mene, at der ved Licitationer klæber saa mange uheldige Forhold, at man nok kunde have lyst til at søge at saa raadet Bod paa noget deraf. Forslaget i og for sig tilsigter jo kun dette ene, at begrænse den vilde Konkurrence, som blandt Arbejdsgiverne finder Sted inden for Licitationens Omraade, hvilket jo i de allerfleste Tilfælde kommer til at gaa ud over den arbejdende Klasse. Bliker Arbejdet eller Entreprisen trykket saa stærkt ned, at Entreprenøren daarligt kan udføre Arbejdet for den Betaling, til hvilken

han har paataget sig det, saa er det eneste Sted, hvor Entreprenøren virkelig kan pine Arbejdets Udførelse, Arbejdslønnen; hvorledes Materialet skal være, er jo i Reglen beskrevet, og det bliver efterstet; det eneste, der ikke er nogen Bestemmelse for, er den levende Arbejdskraft, som skal udføre Arbejdet. Det, vi tilsigte, er, at den levende Arbejdskraft lige saa godt som noget som helst andet tages i Betragtning ved Licitationer. Endvidere tror jeg, at dets Indhold endogsaa vil være en Fordel for de Arbejdsgivere, som interessere sig for at være medbhørende ved Licitationer. De ere i Virkeligheden heller ikke selv tjente med den vilde Konkurrence, som finder Sted. Det har vist sig, at enkelte Arbejdsgivere have paataget sig Arbejder ved Licitationer, som det har været en Umulighed for dem at gennemføre, naar de og deres Arbejdere skulle tjene noget, og som sagt: i sidste Instans gaar det altid ud over Arbejderne. Endvidere tror jeg heller ikke, at de Autoriteter, som udbyde Arbejdet, have nogen virkelig Fortjeneste deraf. Jeg tror, at hverken Stat eller Kommune har nogen virkelig Fortjeneste af at udbyde Arbejder i Licitation, idet det sikkert gaar saaledes, at mange Gange bliver Arbejdet meget slet udført; det kan se meget godt ud ved Afleveringen, men senere viser det sig i Reglen at være meget slet udført. Som sagt: det hele, vi tilsigte, er, at drage en Grænse for den stærke og vilde, tillader jeg mig at kalde det, Konkurrence, som finder Sted paa Licitationsvæsenets Omraade. Jeg skal altsaa paa ny tillade mig at henstille dette Lovforslag til det høje Tings Velvilje. Jeg vil i alt Fald haabe, at det maa lykkes os at saa noget ud deraf.

Indenrigsministeren (Singerlev): Det er tredje Gang, dette Lovforslag er til første Behandling her; dog maa det jo erkendes, at mellem første og anden Gang, dette Lovforslag var forelagt, var der foretaget nogle ikke uvæsentlige Ændringer i det. Det var altsaa mellem Sæssionerne 1891—92 og 1892—93, at Forandringerne bleve foretagne. Derimod foreligger jo Forslaget nu, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har erkendt, ordlydende som Forslaget i Fjor. Som Følge deraf tror jeg ogsaa, at den rette Vej at gaa er den, som ogsaa Forslagsstillerne ere gaaede, nu at henholde sig til tidligere Ættringer, og jeg kan saa meget bedre gøre dette, som der baade i Fjor og i Forfjor har været en ret fyldig Forhandling om Forslaget. Den ærede Ordfører erkendte ogsaa selv, at det, der nu var Træng til, var at komme til en senere Be-